WYNIA'S WEEK



Marine Le Pen leidt weliswaar in de peilingen, maar de conservatieve David Lisnard gooit de Franse presidentsverkiezingen weer wijd open

Posted on 12 november 2026 by Arnout Nuijt

Al maandenlang domineert Marine Le Pen van het Rassemblement National (RN) met ongeveer 35% de *sondages* voor de eerste ronde van de Franse presidentsverkiezingen van april 2027. Zij wordt op ruime afstand gevolgd door haar extreemlinkse tegenstander Jean-Luc Mélenchon met ongeveer 18%. Omdat in Frankrijk de weerstand tegen Mélenchon en zijn revolutionaire plannen nog groter is dan die tegen Le Pen, zal het de laatste zijn die – volgens diverse peilingen – in een eventuele tweestrijd om het presidentschap aan het langste eind zal trekken.

Maar Frankrijk krijgt dan net zo goed een president die zwaar omstreden is en die nooit door links zal worden geaccepteerd, met hevige onrust in vrijwel het gehele

land tot gegarandeerd gevolg.

Charisma

Wie echter denkt dat de andere partijen en met name die uit het gefragmenteerde politieke centrum bij de pakken neerzitten en zich gedwee laten overstemmen door beide politieke uitersten, heeft het mis. De komende maanden worden cruciaal en we zullen zien welke andere Franse leiders gaan opstaan. De race is dus nog lang niet gelopen, zeker niet nu centrum- en liberaal-rechtse kiezers in Frankrijk in de tot nu toe buiten het land nog onbekende kandidaat David Lisnard een antwoord op de situatie lijken te hebben gevonden.

Jaren geleden had deze 57-jarige burgemeester van de badplaats Cannes zijn *five minutes of fame* dankzij een door hem voorgesteld verbod op het dragen van de boerkini, maar nu stevent Lisnard af op een serieuze plek onder de vele kandidaten voor de aanstaande presidentsverkiezingen. De stevig en stoer ogende Lisnard heeft in ieder geval meer charisma dan de andere leiders op centrum- en liberaal-rechts en heeft laten zien dat hij meermaals verkiezingen kan winnen, al is het op lokaal niveau.

Hij werd eerder dit jaar met 82% van de stemmen herkozen als burgemeester van zijn conservatieve stad aan de Côte d'Azur (het RN haalde daarbij maar 11%, de rest ging naar een gecombineerde lijst van links). Kort daarop brak hij met zijn eigen partij, *Les Républicains*, en stelde zich kandidaat voor de presidentsverkiezingen. Zo'n half jaar lang bleef hij in dat speelveld een *outsider*, maar nu stijgt hij in de peilingen tot 9% en laat hij Bruno Retailleau, de kandidaat van *Les Républicains* (LR, zeg maar Frankrijks VVD), achter zich.

Inmiddels heeft Lisnard de pijlen gericht op een andere kandidaat: oud-premier Édouard Philippe van de gematigde centrumpartij *Horizons* en burgemeester van Le Havre. Philippe, die juist daalt in de peilingen (hij haalt nu rond 12%), ontwijkt Lisnard en gaat evenmin in op een eerder gelanceerd voorstel om middels een regelrechte *primary* tot één gezamenlijke kandidaat te komen voor centrumrechts.

Burgemeesterschap als opstapje

Dat burgemeesters in Frankrijk hun ambt gebruiken als opstapje naar de landelijke

politiek is overigens heel normaal. Franse politieke partijen zijn vaak opgebouwd rond politieke *personalities* en vaak zijn dat burgemeesters van grote of middelgrote steden. Zo was president Chirac maar liefst 18 jaar burgemeester van Parijs, oud-premier Alain Juppé 22 jaar lang burgemeester van Bordeaux en de historische socialistenleider Pierre Mauroy een indrukwekkende 28 jaar burgemeester van Lille.

Een andere collega van Lisnard, Eric Ciotti, ook een afvallige uit *Les Republicaines*, is onlangs herkozen als burgemeester van Nice. Hij heeft er met een eigen nieuwe rechtse partij (*Union des droites pour la République* – Eenheid op Rechts voor de Republiek) juist voor gekozen om zijn lot te verbinden aan Marine le Pen. Ciotti ziet een alliantie met RN als de enige manier om in Frankrijk een rechtse agenda uit te voeren.

Grootste partij

April is nog ver weg en in zes maanden kan er veel gebeuren, maar toch lijkt het erop dat versnipperd centrumrechts in Frankrijk in Lisnard eindelijk een charismatische kandidaat heeft gevonden. Die is rechts genoeg om conservatieve stemmers van Le Pen weg te houden en tegelijk acceptabel voor het establishment, voor de befaamde Franse bureaucratie en natuurlijk voor het bedrijfsleven. En dat is nipt op tijd. Slaagt Lisnard er in op korte termijn ook Philippe in de peilingen voorbij te streven, dan kan hij zich positioneren als *de facto* kandidaat van centrumrechts en liberaal Frankrijk en de strijd aangaan met de twee uitersten op links en rechts.

Maar zover zijn we nog niet.

Hoe groot zijn Lisnard's kansen? Hij werkt intussen hard aan zijn eigen beweging en die is allerminst een eenmanszaak. Zijn partij, *Nouvelle Énergie* (Nieuwe Energie), groeit als kool, met op dit moment bijna 120.000 geverifieerde en betalende leden. Dat is fenomenaal: het veel langer actieve LR heeft er ongeveer 75.000 en RN heeft minstens 112.000 betalende leden. *Nouvelle Énergie* is dus bezig zich te vestigen als de grootste partij van Frankrijk qua ledenaantal.

En links? Ah ja, de extreemlinkse LFI van Mélenchon zegt geen betalende leden te hebben maar, volgens eigen zeggen, 140.000 'actieve militanten' en in totaal zelfs zo'n 450.000 sympathisanten. Deze partij gaat dan ook liever de straat op om haar macht te tonen dan dat ze verkiezingen probeert te winnen.

Lisnard, die voorzitter is van de Franse vereniging van burgemeesters (en voorstander van meer lokale bevoegdheden), zou ook de steun hebben van een groot aantal conservatieve burgemeesters en een aantal parlementariërs, onder andere afkomstig van LR. Samenwerking tussen beide partijen is niet uit te sluiten, maar Lisnard is met de snelle uitbouw van zijn eigen partij en zijn voorsprong in de peilingen LR-kandidaat Bruno Retailleau inmiddels al wel voorbij.

Onfranse ideeën

Kan Lisnard na Cannes ook het hele land voor zich winnen? Hij is een stevig rechtse kandidaat die economisch liberalisme vermengt met een zeer rechtse koers op veiligheid en immigratie. Maar zijn ideologie is wellicht ook een valkuil – alle populariteit op dit moment ten spijt. Hij bepleit forse deregulering, een kleinere en efficiëntere overheid, minder bureaucratie en een zekere mate van decentralisatie van de staat.

Dat zijn allemaal ideeën die in Frankrijk nooit echt groot zijn geworden. Gaat hij daarin verandering aan brengen? Het land kan hervormingen wel gebruiken, maar veel kiezers op links en rechts zoeken juist bescherming van de staat: voor hun pensioenen, hun loon en het behoud van de verzorgingsstaat in het algemeen. Lisnard zal daarom ook forse tegenstand oproepen, maar als hij zijn kaarten goed speelt is dat van latere zorg.

Immigratie reduceren

Op immigratiebeleid staat Lisnard heel dicht bij Le Pen en in sommige gevallen wil Lisnard zelfs verder gaan. Immigratie wil hij met 'factor acht' reduceren, in het land geboren kinderen worden niet meer automatisch Frans staatsburger, een oud verdrag met Algerije (dat Algerijnen rechten geeft in Frankrijk) wil hij opzeggen en sociale voorzieningen wil hij voor recente inwijkelingen beperken. Ook schuwt Lisnard de confrontatie met Europa over de juridische kaders rond immigratie niet. Hij gebruikt stevige taal in de richting van het islamisme en islamitische immigratie, maar zijn uitgangspunt blijft de republikeinse traditie en niet – zoals bij uiterst rechts – een wat minder grijpbare Franse identiteit of beschaving.

En wat gaat centrumlinks doen in de tussentijd? Presidentskandidaat Attal van de partij van Macron, maakt weinig kans gezien de immense impopulariteit van de huidige president. De kandidaat van de socialisten, de publicist Raphaël

Glucksmann, stagneert rond de 12% in de peilingen. Glucksmann had bovendien pech in de vorm van een minder fijne ervaring op de grote demonstratie in Parijs van vorige week, waar hij drie kwartier lang werd belaagd en uitgejouwd door nota bene linkse demonstranten. Op advies van zijn beveiliging verliet hij het toneel.

Kan Lisnard winnen? Dat is zeker mogelijk.

De Franse presidentsverkiezingen worden gekenmerkt door een grote mate van tactisch stemmen, met name in de tweede ronde, die gaat tussen de twee best scorende kandidaten uit de eerste. In het huidige speelveld, waar de op één na beste score wordt gehaald door Mélenchon met ongeveer 18%, zou een kandidaat dus minimaal 18-19% van de stemmen nodig hebben om de eerste ronde door te komen en om het daarna tegen Le Pen op te mogen nemen in de tweede.

Wordt Lisnard dé kandidaat van centrumrechts, *de facto* of met steun van één of meer andere partijen, dan maakt hij een goede kans door te groeien naar die positie. De komende maanden zullen uitwijzen hoe groot zijn draagvlak wordt. Hij heeft in ieder geval van alle kandidaten het meeste momentum en een snel uitdijende en brede partij. Op basis van zijn standpunten zou hij grote delen van de rechtervleugel van het electoraat moeten aanspreken.

Acceptabel alternatief

Het zou bovendien niet voor het eerst zijn als linkse Franse kiezers straks het in hun ogen minste van twee kwaden moeten kiezen in een eventuele tweede ronde tussen Lisnard en Le Pen. Bovendien dringt het langzaam maar zeker door, ook bij gematigd links, dat het grootste gevaar voor de toekomst van het land van de revolutionaire Mélenchon komt. De republiek moet worden beschermd en het vertrouwen van de bevolking kan voor een belangrijk deel worden teruggewonnen met een conservatief beleid op migratie en integratie.

En als er straks een acceptabel alternatief voorhanden is voor een tweestrijd tussen Mélenchon en Le Pen, dan wordt een stem op Lisnard voor centrumrechts én centrumlinks de enige uitweg.

Wynia's Week *brengt broodnodige, onafhankelijke berichtgeving: drie keer per week,* ***156 keer per jaar****, met artikelen en columns, video's en podcasts. Onze donateurs maken dat mogelijk. Doet u (weer) mee? Hartelijk dank!*